

публиката викаше: „Да живѣе свободна Полша“! Трогнати отъ това, полскитѣ соколи се върнаха на ново въ игрището и подъ такта на музиката, въ контрамаршевѣ холѣ тѣ постепенно-постепенно се сгъстяваха и образуваха нѣщо като пирамида, като събираха постоянно върховетѣ на пикитѣ и пѣяха славянския химнѣ. Понеже бѣше послѣдния номеръ отъ програмата, публиката: мъже гологлави, жени и дѣца навлѣзоха въ игрището и почнаха да се движатъ около поляцитѣ, като пѣяха славянскитѣ химнове. . . Това, така да се нарече, шедствие отъ публиката около поляцитѣ се продължи около половинъ часъ, до като най-сетнѣ по команда дадена соколитѣ по същия редъ отидоха и си оставиха пикитѣ.

Така се свършиха игритѣ на 2-й септември н. с., послѣ обѣдъ.

Азъ не мога описа нито хилядната частъ отъ това, що видѣхъ и що чувствувамъ днесъ. Трѣбва, ще повтора това, читателю, да бъдешъ тукъ и да видишъ какво значи славянско еднородие, славянска братска обичъ.

При отиването ни за къмъ центъра на градътъ, навсѣкждѣ ние бѣхме акламирани и изъ улицитѣ и по кафенетата чувахме само да се пѣе „Шуми Марица“ и „Ей, Славяни“.

При прѣминаването ми съ нѣколко българи край кафенето „Народна Каварна“, ние бѣхме спрѣни отъ публиката, която стоеше на маси прѣдъ кафенето и поздравени съ „живео“ и съ изпѣване отъ всички мъже и жени прави народния ни маршъ „Шуми Марица“.

Слѣдъ изпѣването на „Шуми Марица“, ние бѣхме поканени да останемъ; но азъ поблагодарихъ